

dứt. Ông Sam Phoun phải cung cấp toàn bộ hồ sơ buồn vỡ khí lậu cho tôi.

Sam Phoun trở mắt.

— Ông đòi một điều tôi không thể thỏa mãn được.

Văn Bình lia khẩu súng:

— Vậy thì thôi. Tôi sẽ phải giết ông. Giết xong tôi lục lọi trong nhà này. Trong vòng đêm nay, tôi sẽ tìm ra tài liệu. Tại sao ông khờ dại thế, ông Sam Phoun? Đàn em ông sẽ không biết được cuộc điều đình bí mật giữa ông và tôi đêm nay. Thiếu tướng Sulivông? Thiếu tướng khuyên Sam Phoun đi. Vì tôi không muốn có sự đổ vỡ.

Sam Phoun nghẹn ngào:

— Ông trơ biep tôi quá.

Văn Bình cười:

— Thế là xong.

Sulivông bước nhẹ xuống cầu thang. Văn Bình nép sau cửa, nhìn hẳn đi khuất sau tường, trên miệng nở nụ cười khoan khoái. Đứng 3 phút sau, động cơ xe Mercedes nổ dưới vườn.

Văn Bình ra lệnh cho Sam Phoun:

— Tài liệu đâu, ông đưa cho tôi.

Sam Phoun nhún vai:

— Tôi cất trong tủ sắt.

— Hừ, ông còn lừa tôi làm gì? Đêm nay, ông rời Vạn Tượng, hồ sơ về Quốc tế Đặc vụ, ông đã thu xếp xong rồi.

Sam Phoun đứng dậy:

— Mời ông đi theo tôi.

— Đi đâu?

— Sang phòng bên.

— Ông coi chừng! Hễ ông đụng vào nút bí mật trên tường là tôi bắn bỏ.

— Tôi không đại gì liều mạng để lãnh độc được latroductus mactans vào người.

— Vậy, ông là người biết điều đệ nhất châu Á. Nào chúng ta lên đường.

— Ông làm như chúng ta là bộ hành trên đường thiên lý.

— Còn là gì nữa, thưa ông? Ông và tôi là hai kẻ đi đường. Con đường dài vô tận. Phen này, tôi đi nhanh hơn ông. Nhưng lần sau ông lại vượt qua mặt tôi. Cứ thế cho đến ngày chúng ta tắt hơi thở.

— Ông có tài trào lộng ghê.

— Chuyện! Gián điệp là nghề của những người ưa hài hước. Thôi, khuya rồi, thưa ông... Xin ông ra trước. Tôi xin kính cẩn theo sau, với bà Chúa thuốc độc luôn luôn nhìn vào lưng ông:

Đến cửa sang phòng bên, Sam Phoun đứng lại. Cửa này bằng gỗ, dán phốt-mi-ca màu xanh nhạt, gắn quả nạm bằng đồng. Văn Bình hỏi:

— Ông rút điện ra chưa?

Sam Phoun đáp:

— Rồi. Tại sao ông biết?

— Không ai nói cả. Chẳng qua thói quen mà ra.

Cửa mở ra, Văn Bình giật mình trước sự trang trí lộng lẫy và cầu kỳ với đồ đạc nhập cảng từ Âu châu. Sam Phoun quay lại đóng cửa, giọng buồn rầu:

— Mất bao công phu tôi mới xây cất được tòa nhà tối tân này. Bỗng dưng, tôi phải ra đi.

— Đề nghị ông ở lại, tiếp tục điều khiển Quốc tế Đặc vụ.

— Nhưng đặt dưới quyền kiểm soát của chính phủ Sai gôn?

— Không hẳn thế. Chúng tôi chỉ làm cố vấn riêng cho ông. Về hoạt động nội bộ, ông được toàn quyền.

— Cảm ơn ông. Thà chết, tôi không thể làm thuộc viên.

Văn Bình không đáp. Chàng bắt đầu nhận thấy đối phương có cử chỉ khác lạ. Về lo âu trên mặt hẳn đã tan biến, nhường chỗ cho sự bình tĩnh và tin tưởng. Có thể hẳn đã nghĩ ra mưu kế hại chàng. Chỉ cái va-li màu xanh trên buyp-phê, Sam Phoun nói:

— Tôi sợ buồn sùng được cất trong ấy. Trước khi trao tài liệu, tôi muốn mời ông một ly sâm banh.

— Hừ, tôi không thích uống rượu pha độc được acônít như thiếu tá Sim Leng.

— Hẳn đại nên chết đáng đời.

— Chết vì hám tiền, phải không thưa ông? Sim Leng ăn lương của ông, nên báo ông biết kế hoạch vận chuyển hàng độc được bằng phi cơ AN-2P. Nếu hẳn, ông có thể thực hiện chiến dịch Hoa Phong Lan một cách dễ ợt như trở bàn tay.

— Thật vậy, nếu ông không can thiệp, chúng tôi đã nuốt trọn hai triệu mỹ kim ngon lành. Và trong tương lai, còn nhiều món ngon lành hơn nữa.

— Ông há tiện quá, Sim Leng trung thành với Quốc tế Đặc vụ mà ông nữ thủ tiêu.

— Đặt vào địa vị tôi, ông cũng giết hẳn. Ông tỉnh, chẳng ai dại gì chia sớt cho kẻ ngồi mát ăn

bát vàng số tiền kinh khủng 300 ngàn đô la. Và lại, tôi cần giết hẳn để bảo vệ bí mật.

— Cũng như ông giết trung úy Thao La.

—Ồ, Thao La đáng giết hơn Sim Leng nhiều. Vì hẳn tham lam đòi đúng 500 ngàn đô la, không bớt một đồng.

— Nếu có cơ hội, ông cũng giết tôi không thương tiếc.

— Dĩ nhiên. Ông cũng vậy. Ông không giết tôi vì giết vô ích. Chúng mình đều là điệp viên chuyên nghiệp, sống lợi hơn chết. Còn sống, tôi sẽ tiếp tục làm cái mỏ vàng cho ông khai thác. Chết đi, tôi chẳng giúp được gì cho ông, và một người khác sẽ lên thay, các ông lại phải điên đầu lần nữa.

— Thái độ thẳng thắn của ông làm tôi cảm kích. Chắc chắn trong tương lai chúng ta sẽ thành bạn thiết.

— Thời gian sẽ trả lời. Nào, xin mời ông cụng ly.

Văn Bình lắc đầu Sam Phoun nhún vai:

— Buồn quá. Thôi, xin phép ông tôi uống một mình vậy.

— Tỉnh tôi dờ hơi, ông ạ. Tôi không thích ai uống rượu trước mặt cả.

— Tôi lại không thích kẻ nào cấm tôi uống rượu. Chắc ông chưa biết tôi nghiện sâm banh Mum. Hàng ngày, tôi uống sâm banh thay nước lạnh.

— Lát nữa, ông tha hồ giải khát. Hiện giờ tôi cấm ông.

— Ông không có quyền

— Khẩu súng của tôi có quyền.

— Chỉ chỉ độc đoán của ông làm tôi chán nản. Trước kia, tôi vẫn kính trọng ông là kẻ hào hoa mã thượng.

— Thưa ông, dầu hào hoa mã thượng đến đâu thì cũng không thể cho phép ông giả vờ rót rượu để tấn công tôi.

— ? ...

— Vâng, ông định rót sâm banh ra để gây tiếng ồn. Cách đây một phút, ông đã dùng ngón tay ấn cái nhấn ở bàn tay trái. Nhân này — nếu tôi không lầm — chứa một thứ bột nổ riêng. Phả vào rượu, nó sẽ gây ra tiếng nổ lớn, đủ cho ông phản ông, dành lại chủ động. Ông Sam Phoun ơi, mấy năm trước, một đồng nghiệp của tôi đã dùng bột nổ giấu trong khay áo để phản công RU ở căn cứ Lang Vieng (1). Ông lừa tôi sao được, thưa ông?

Sam Phoun thờ dài :

— Ông đáng là bực thầy. Tôi xin bái phục.

Văn Bình cười ròn rã :

— Vậy ông mở va li ra.

Sợ đối phương dùng quỷ kế, chàng đứng lách người bên trong khi khẩu súng Olem-pích vẫn chĩa vào buyp-phê. Trước khi Sam Phoun đặt tay vào cái va-li, chàng dặn dò :

— Một lần nữa, xin ông ghi nhớ. Tôi sẽ nổ

(1) — về điểm này, xin đọc Vạn Trọng Khôi, đã xuất bản. (Trong truyện này, Lê Diệp đã dùng khay áo bỏ vào rượu huyết ky để gây tiếng nổ ở căn cứ Vang Vieng của gián điệp Sô viết RU.

đúng nếu ông thiếu thành thật.

— Ông đã cảnh cáo tôi 3 lần rồi.

— Thêm lần nữa cũng chẳng sao.

Sam Phoun chạm vào khóa va-li. Tách một tiếng nhẹ, nắp va-li bật ra.

Tuy dễ phòng cản mặt, Văn Bình vẫn sa vào cạm bẫy tinh vi của chủ tịch Quốc tế Đặc vụ, và suýt nữa chàng mất mạng.

Hai viên phi dao nhỏ xiu bay vọt vào người chàng. Lưỡi thứ nhất trúng giữa vết hậu. Lưỡi thứ hai, nhỏ và nhọn hơn hướng vào tim. Văn Bình vội vàng tung người sang bên trái để tránh. Chàng vấp vào đi-văng, lộn nhào một vòng. Hai lưỡi dao kinh khủng cắm phập vào cửa gỗ. Văn Bình chồm dậy, chưa kịp đối phó với Sam Phoun đã ào tới.

Lâm trận, Sam Phoun không hổ danh là chủ tịch Quốc tế Đặc vụ, một tổ chức coi thường pháp luật trên thế giới. Vết thọc dài 10 phân trên má bàn đột nhiên đỏ rực như bôi máu. Bàn tay xương xẩu của hắn hạ vào cườm tay cầm súng của Văn Bình. Tuy nội công thâm hậu, Văn Bình cũng te te ở hồ khẩu.

Sam Phoun phải là cao thủ về quyền Tàu. Về nhu đạo, hắn phải thất lung đen đẹ tứ. Nghĩa là lần đầu tài ba quần thảo với Văn Bình. Tuy nhiên, hắn không sử dụng Thiếu lâm quyền hoặc nhu đạo. Dường như giới võ lâm quốc tế đã tiễn di hắn về nghệ thuật siêu đẳng của Văn Bình nên hắn tấn công chàng bằng một phương pháp độc đáo.

Phương pháp thất cổ đối thủ theo bí thuật Ấn

độ. Trước ngày Ấn độ thu hồi độc lập trong tay Anh quốc, một đảng cướp lạ lùng mọc ra dọc giải Hy mã Lạp sơn, gồm những tên côn đồ chuyên cướp của, giết người. Song đảng cướp này không dùng khí giới, và không bao giờ làm nạn nhân đổ máu.

Khí giới của họ là một giải lụa (1) đặc biệt. Phương pháp thắt cổ được giữ tuyệt đối bí mật, thường là cha truyền con nối. Đặc điểm của nó là ba sát rất nhẹ nhàng, nạn nhân chưa kịp kêu đã tắt thở. Nhiều võ sư nổi tiếng đã chết vì môn thắt cổ Ấn độ. Trên thực tế, giải lụa đã vòng quanh cổ là không cách nào thoát chết.

Văn Bình thoáng thấy Sam Phoun rút trong túi ra giải lụa thêu kim tuyến rực rỡ. Chàng không ngờ hẳn dùng giải lụa mềm mại để thắt cổ chàng. Nhanh như điện xẹt, hẳn vù... vòng chàng. Đến khi cổ chàng bị kẹt trong giải lụa chàng mới biết.

May thay cho chàng, trong dĩ vãng tung hoành, chàng đã học được thuật ninjutsu phi thường của võ sĩ đạo Phù Tang. Chàng lại tập luyện được thần

(1) - giải lụa này, tiếng Ấn độ gọi là *ruhmal*. *Ruhmal* bằng lụa màu vàng, rộng gần 3 phân tây, dài gần một thước tây. Đảng cướp Ấn độ giết người bằng giải lụa *ruhmal*. Đại tá Anh, W.H. Sleeman, ra nhiệm lệnh năm 1830 (dưới thời Anh thuộc), cấm giết người bằng phương pháp *ruhmal*, vì vậy, số danh thủ mỗi ngày một ít. Hiện nay, trên toàn cõi Ấn độ chỉ còn 10 danh thủ về môn này.

ảo công trong thời gian thi phát qui y trong một ngôi chùa cổ gần Vạn Tường. Nhờ ninjutsu và thần ảo công, thờ thít ở cổ chàng rắn lại như đá, hoặc khi cần, mềm nhũn như bún. Giải lụa vừa xiết chặt, Văn Bình đã ưỡn cổ, vận nguyên khí để giữ cho cuống họng thờ khỏi bị chặn nghẹt. Rồi chàng nhảy vút lên cao.

Thế nhảy dị kỳ này là một trong các bí quyết phá gỡ phương pháp thắt cổ Ấn độ. Sam Phoun không biết Văn Bình được ông Hoàng đặc phái qua Ấn độ nghiên cứu nghệ thuật của Kormi, đệ nhất danh thủ về thắt cổ bằng giải lụa. Nếu biết, chắc hẳn không dám múa rìu qua mắt thợ nữa.

Lúc tung giải lụa sát thủ, Sam Phoun định nhìn Văn Bình vô phương kháng cự. Tài chuyên thắng siêu việt của chàng làm hẳn bủn rủn tay chân. Chàng giằng lấy giải lụa, đánh cùi tay vào mặt cho hẳn loạng choạng, rồi quăng giải lụa thật nhanh. Dường như giải lụa biết cử động như người nên trong nháy mắt đã quấn chặt cổ Sam Phoun. Và dường như giải lụa là băng keo, nó dán vào da thịt hẳn.

Văn Bình vịn tréo lại. Lưỡi nạn nhân lè ra. Văn Bình xô Sam Phoun ngã xuống. Nếu chàng xiết chặt, hẳn đã chết không kịp trở. Song chàng chưa muốn hẳn chết.

Sam Phoun ngã ngời vào đi-văng, mắt trắng dã, hơi thở yếu ớt. Chàng tát vào má cho hẳn tỉnh lại. Hẳn rít lên một tiếng náo nùng. Chàng nói, giọng ôn tồn :

— Tại anh gây ra, miễn cưỡng tôi phải tư vạ.

Phép thất cô của Kormi (1) đã giết hàng trăm người, nhưng không giết nổi tôi. Sinh u nghệ, tử u nghệ, xuống suối vàng anh đừng oán trách tôi.

Sam Phoun nhìn chàng, mắt tròn trũng, chừa đây cảm hờn :

— Rồi sẽ đến lượt anh. Sulivông . . . Sulivông sẽ báo thù cho tôi.

Văn Bình cười gằn :

— Anh ngây thơ lắm. Đây này, anh nhìn xem . . .

Chàng nhặt khẩu súng Olem-pích đưa cho hắn, kèm theo lời giải thích :

— Anh quan sát khẩu súng rồi biết . . . Đây là khẩu súng vô hại, không có đạn. Không có đạn trong bi. Trong nòng cũng không có viên nào. Tôi nói dối là súng chứa đạn nọc độc nhện đen, anh đã bị lừa dễ dàng. Điều này chứng tỏ tôi đến đây đêm nay với các anh là để điều đình, không phải để giết.

Sam Phoun lắp bắp :

— Thật, tôi không ngờ . . . Giờ như Sulivông mà cũng bị anh phỉnh phờ . . . Nhưng anh ơi,

(1) — *Surbul Kormi (hiện đã tạ thế) là cao thủ số một về môn thất cô ở Ấn độ. Kormi sinh sống ở Hyderabad, miền nam Ấn độ. Kormi có một hình thù vô cùng xấu xí. Hắn dùng 2 ruhmal khác nhau; ruhmal thông thường của đảng cướp thì bằng vải trơn, ruhmal riêng của hắn thì được thất lại thành nhiều nút để dễ xiết vào cổ. Kormi có một người con trai học tại trường đại học Poona. Người con trai này không nối nghiệp đạo tặc của cha.*

Sulivông nhờ dai lắm. Hắn và tôi nặng tình máu mủ. Anh sẽ chết. Chết nát thay. Anh trốn lên trời cũng không thoát.

— Anh lại làm nữa rồi. Phen này, tôi không cần trốn mà vẫn sống như thường. Vì lẽ giản dị, nhân viên an ninh của Phủ Thủ Tướng đã đợi sẵn Sulivông dưới vườn. Hắn ra khỏi cổng là bị bắt. Như hắn ra đường cho Phủ Thủ Tướng thộp cổ, tôi được lời hai triệu đô la . . . Tôi không tin hắn còn sống để rửa thù giùm anh.

— Hắn còn nhiều bạn cao cấp trong chính phủ. Hoàng thân Thủ Tướng có cảm tình đặc biệt với hắn. Hắn sẽ được tự do và sẽ tìm anh . . .

— Ha, ha, tội nghiệp cho ông, sắp chết rồi vẫn chưa thấy rõ sự thật phũ phàng. Ông Sam Phoun đáng thương ơi, tất cả mọi việc xảy ra từ một tuần nay đều do hoàng thân Thủ Tướng bố trí. Thủ Tướng không hề có cảm tình đối với Sulivông. Chẳng qua Thủ Tướng đóng kịch để lôi Sulivông vào tròng.

— Tôi không tin. Ông đã cố tình bịa đặt.

— Ông hy vọng là chuyện giả mạo để khỏi tủi thân trước khi nhắm mắt. Nhưng đây là sự thật trăm phần trăm. 10 năm trước, Sulivông học ở Ba lê: trong khi ông là một tay anh chị khét tiếng trên đất Pháp. Một hôm, ông rủ em rể Sulivông về miền nam đánh bạc. Trong cơn ăn thua gay gắt. Sulivông bị một dân bịp quốc tế lột hết tiền. Cậy giỏi võ, Sulivông gây sự. Ngờ đâu, dân bịp quốc tế giỏi võ hơn. Hắn quật ngã Sulivông, sửa soạn hạ độc thủ thì ông nhảy vào vòng chiến. ●

Một trận xô xát đẫm máu xảy ra, và ông toàn

thắng, hai tên bị giết. Ông bỏ trốn về Viên đống. Ở lại, Sulivong được vô can. Nhà chức trách Pháp không muốn làm ô danh một gia đình quý phái ở Lào. Tuy nhiên, công an Mỹ FBI theo sát nội vụ, vì hai nạn nhân là công dân Mỹ. Dấu tay và hồ sơ ông được cất kỹ trong thư khố FBI tại Hoa Thịnh Đốn.

Năm ngoài — nghĩa là 9 năm sau — ông xuất hiện ở Macao trong một vụ buôn vàng đại qui mô, dưới lốt chủ tịch Quốc tế Đặc vụ. Tình cờ CIA lấy được dấu tay của ông. Và người ta phăng ra tông tích của Sam Phoun, chủ tịch Quốc tế Đặc vụ, là anh em cọc chèo với thiếu tướng Sulivong, chỉ huy trưởng Phản gián Lào quốc. Tin tức đặc biệt này của CIA được chuyển đến Vạn Tượng cho hoàng thân Thủ Tướng. Từ lâu, hoàng thân đã đề ý tới Sulivong, vì từ lâu Sulivong bí mật liên lạc với phe tả ở Cảnh đồng Chum để sửa soạn đảo chính.

Ông Sam Phoun ơi, sự hiện diện của ông tại Vạn Tượng thúc giục hoàng thân Thủ Tướng phải nhờ sự hỗ trợ của CIA và ông Hoàng. Vì thừa ông, bên ngoài ông điều khiển Quốc tế Đặc vụ, một tổ chức đạo tặc phi chính trị, nhưng bên trong ông là đặc phái viên điệp báo khét tiếng của Trung hoa lục địa.

Thủ Tướng muốn triệt hạ Sulivong song không tìm ra bằng cứ. Triệt hạ Sulivong là việc rất khó khăn vì Sulivong có đồng đảng bạn bè cao cấp trong chính phủ. Gia đình Sulivong lại có thể lực ghê gớm ở Lào quốc. Theo kế hoạch của ông Hoàng, phải treo con dê béo thơm tho giữa rừng cho cọp

tìm đến. Là người Lào, lại là thiện xạ, ông đã quen với phương pháp nhử mồi cổ điển này. Con cọp ghê gớm này là ông, còn con dê béo là thùng đựng độc dược của Công ty Thần Tiên.

Không hiểu sao một người lọc lõi kinh nghiệm như ông lại bị phỉnh phờ dễ dàng đến thế. Nhà máy Dược phẩm hoàn toàn do người Mỹ điều khiển, lẽ nào CIA lại xuẩn động đến mức vận chuyển một trăm kilô thuốc độc trên một phi cơ mảnh mai, không hộ tống. Chẳng qua ông lao đầu vào vì thấy hai triệu đô la là món tiền quá ngon lành. Qua trung gian Simun, ông bèn tổ chức thiếu tá Sim Leng và trung úy Thao La. Mọi việc xảy ra đúng theo dự tính. Trong khi ấy nhân viên CIA và mật vụ Nam Việt rình rập ở hậu trường.

— Nghĩa là thùng độc dược chở trên phi cơ AN-2P là giả mạo ?

— Dĩ nhiên. Thùng độc dược chính cống đã được đưa lên máy bay riêng của CIA sau khi chiếc AN-2P cất cánh 30 phút.

— Trời ơi !

— Ván cờ đã xong rồi, ông Sam Phoun ạ. Tôi sẵn sàng dùng thuật hồi sinh kuatsu cứu ông. Tôi không ra điều kiện nào nặng nề, chỉ cần. . .

— Cảm ơn ông. Công trình xây dựng 10 năm đã tan thành khói, tôi sống vô ích. Dầu bị thua sát ván, đem mạng sống đổi lấy sự lầm lẫn tai hại, tôi vẫn khâm phục ông. Giờ đây, ông hãy ban cho tôi một đặc ân. . . tay chân tôi đã bị tê liệt. . . phiền ông gỡ cái nhẫn ở bàn tay phải của tôi, bên trong chứa nọc độc nhện đen, Bà Chúa Thuốc độc. . .

— Tự sát làm gì, ông Sam Phoun ?

— Chết trong cơn hơn sống đục, ông Văn Bình ạ. Nếu ông không giúp, tôi đành phải cắn lưỡi quyền sinh. Nhờ ông, tôi sẽ ra đi được nhẹ nhàng..

Văn Bình quý xuống, cầm bàn tay run run của Sam Phoun. Bất thần, Sam Phoun vùng dậy thét lên tiếng kìa, song bàn tay trái giáng vào yết hầu. Văn Bình ngã người đề tránh, song miệng đôn chí tử đã rớt trúng xương bả vai.

Rắc một tiếng khô khan, Văn Bình gục xuống. Sam Phoun vận tàn lực bỏ tới, định kết liễu bằng một atemi hiểm độc, nhưng chỉ được nửa chừng rồi ngã sóng soài trên sàn nhà.

Văn Bình nghiêng rặng chịu đau, dựa vào đi-văng đứng dậy. Một bên vai chàng hoàn toàn gãy lìa. Chạm một li nữa, chàng đã nát bấy cưỡng hòng.

Chàng nhìn Sam Phoun lần chót. Hãn năm ngựa, mắt trợn trừng. Thở dài, Văn Bình xách cái va-li tài liệu trên tủ buyp-phê, rồi thông thả xuống cầu thang.

Quỳnh Loan đang đợi chàng. Ngoài trời, mưa bắt đầu nặng hạt.

NGƯỜI THỨ TAM

TRUNG TUẦN THÁNG 7-67

Nhà xuất bản HÀNH-ĐỘNG trân trọng phát hành:

TIA SÁNG GIẾT NGƯỜI

Z.28

Bộ truyện gián điệp đặc ý của Người Thứ Tam.

Sau chuyến thất bại ở Hồng Kông (được tưởng thuật trong Bí mật Hồng Kông), Văn Bình Z.28 bỏ Sô, sang Lào, thí phát quy y tại một ngôi chùa cổ ở ngoại ô Vạn tượng. Chàng dinh ninh xa lìa được đời sống điệp báo bạc bẽo và đau thương, đề hàn gấn vết thương lòng do cái chết bi thảm của ba người đẹp Nanxy, Bét ty và Yvon ở Hồng Kông gây ra. Nhưng định mạng trở trêu vẫn theo dõi chàng từng giây từng phút.

Thu Thu, người đàn bà đẹp nhất trong số những người đàn bà đẹp nhất, vàng lệnh ông Hoàng lên thủ đô Lào tìm Văn Bình. Thu Thu rủ Văn Bình cùng đi ra Bắc Việt, khám phá trung tâm Tia sáng Giết người của KGB. Song Văn Bình từ chối. Chàng quyết ở lại nơi Phật đài để sống với kỷ niệm, và tu luyện bộ thần ảo công, mặc dầu chàng yêu Thu Thu tha thiết.

Thu Thu phải đi một mình, chạm trán với thần Chết. Liệu Văn Bình có thể làm nhà sư mãi mãi được không? Liệu Văn Bình có thể ngồi yên, mặc Thu Thu bị thần Chết đe dọa không?

Kính mời bạn đọc đón mua Tia sáng Giết người, đề thưởng thức nghệ thuật viết truyện gián điệp của Người Thứ Tam.